

KIS HAV

MORCZOS ÉS CZINCZI. (Lásd a 135. lapon.)

XXXVIII. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. márczius 2.-án.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EBBEN megnyugodott s aztán csöndesem elaludt. Nyugodtan, édesen aludt, mint mindenki, akinek nyugodt a lelkiismerete s aki jóra szánta el magát. És reggel vidáman ébredt föl.

Még a szigorú néninek sem volt ezen a napon semmi panasza Jolánka ellen. Oly pontosan, figyelmesen végezte minden dolgát, oly szorgalmasan és jól elkészült a leczkéjével, hogy abban ugyan nem lehetett hibát találni. De rajta is volt ám Jolánka minden erejéből, hogy a néni meg legyen elégedve.

— Jaj, ha ma szoba-áristomot kapnék, akkor minden tervem dugába dőlné!... nem mehetnék el Magdolna asszonyhoz. Hanem most, amíg el nem készülök, nem is gondolok rá, csak jól végezzem a dolgomat.

Aki komoly akarattal lát valamihez, annak rendesen jól is sikerül a dolga. Örült is Jolánka, mikor a néni így szólt:

— Ma nagyon meg vagyok veled elégedve, kedves leányom. Lám, milyen jól tudod végezni a dolgodat, ha akarod. Ma megérdemelted, hogy kedvedre sétálj, mulass. Ugy-e, magad is örülsz?

— Oh, nagyon, nagyon örülök.

És csakugyan olyan nagy öröm sugárzott a szemeiből, hogy most már meg ez jóformán nem volt kedvére a néninek.

— No, hiszen nem olyan nagy dolog... azért még nem köll hinned, hogy valami rendkívüli dolgot miveltél! Csak a kötelességedet végezted jól s azt szeretném, hogy ezt máskor is mindig megtedd.

Jolánka megölelte a nénikét és vidáman mondá:

— Meg is teszem... meglássa kedves nénikém, megteszem... csak ma ne haragudjék reám.

— Dehogy haragszom kedvesem, szólt a néni kissé csodálkozva. Semmi okom reá, sőt éppen megdicsérlek s remélem, megérdemled ezután is.

Már erre nem felelt Jolánka, mert ebben nem volt oly nagyon bizonyos. Mert először is aligha rendjén van, hogy titkol valamit a néni előtt, készül valamire, amit a néni nem tud... és ha tudná, talán meg sem engedné. Pedig nem mondhatja meg... mert hátha a néni azt találja mondani, hogy ne avatkozzék a más dolgába, ne törődjék azzal a Magdolna asszonnal, semmi köze hozzá... és utoljára még talán ki sem eresztené!

Nem is várta, hogy a néni sokat kérdezősködhessék, hanem mihelyt elkészült a dolgával, sietett ki a szobából. Egyenesen a kertbe ment a maga kedves titkos helyecskéjéhez és utközben jól átgondolta, hogy majd ha ott lesz Magdolna asszonynál, mit fog neki mondani. Mert hát az ilyen nehéz feladatra jó, ha az ember előre elkészül.

Jó bizony, de az már sehogy sem jó, ha az embert hirtelen olyasmi éri, amire éppenséggel nem volt elkészülve. Jolánkával pedig az történt.

Hogy odaért a bokrok közé, egyenesen arra a helyre sietett, ahol a titkos csomagot elrejtette. De majd kővé vált ijedtében. Nagyon jól emlékezett a helyre, hova rejtette, miképen takarta el. De ott

a föld fe
széthány

Ele
kapargál
járt az é
magot és
lehetett!
Má
esemény
marjában
mit tegy
tudta el
legyen.

De
kezdett a
hogy mé
Mert ha
csomagja
akkor na

—
a csomag
furcsa b
bizonyos
szony ne
gen kézn
ásta vol
megtudja
gesnek t
keritse h
ha én ne
röl, nem
menjünk
meg sem
járól.

Mik
ő oka a
habozott

—
szonyhoz

a föld fel volt turva, a száraz levélhalom széthányva és a csomag eltűnt.

Eleinte hinni sem akarta. Keresett, kapargált, kutatott, — hiába! Valaki itt járt az éjjel, megtalálta az elrejtett csomagot és elvitte. Az pedig csak ellenség lehetett!

Már ez olyan váratlan, olyan gonosz esemény volt, hogy szegény Jolánka hamarjában azt sem tudta, mit gondoljon, mit tegyen. Jó ideig éppenséggel nem is tudta elképzelni, hogy most már mitévő legyen.

De aztán lassanként, amint okoskodni kezdett a dolgról, bizni kezdett benne, hogy mégis kitalálja, mit kellene tennie. Mert ha a szegény Magdolna asszony csomagja valami ellenség kezébe került, akkor nagy a baj.

— Nem tudom ugyan, mi van abban a csomagban... nem is hiszem a Tamás furcsa boszorkányos históriáját... de az bizonyos, hogy a szegény Magdolna asszony nem akarta, hogy ez a holmija idegen kézre kerüljön... mert akkor nem ásta volna el. Most már legjobb lesz, ha megtudja: mi történt és aztán, ha szükségesnek találja, majd utána lát, hogy megkerítse holmiját. Én vagyok az oka... ha én nem beszélek Emmikének az erdőről, nem jutott volna eszébe, hogy oda menjünk... és akkor nem tudtunk volna meg semmit a Magdolna asszony csomagjáról.

Mikor pedig úgy győződött meg, hogy ő oka a bajnak, többé egy pillanatig sem habozott.

— Megyek rögtön Magdolna asszonyhoz, elmondok neki mindent, figyel-

meztetem, nehogy valami kellemetlensége legyen.

Hamar készen volt a tervével. Nem megy vissza a házba, sem az udvarra, mert ott megláthatnák, kérdezhetnék, hová megy. Még bizony meg is akadályozzák az útjában, pedig okvetetlenül mennie kell. Keresztül osont tehát a kitért kerítésen, amerre Emmike mutatta meg először az utat.

Itt nagyot kellett ugyan kerülnie a kertek alatt. De ennek aztán inkább még örült.

— Legalább nem sokan látják, hova megyek... Magdolna asszonynak a háza majdnem a falu végén van, így még könnyebben jutok el oda.

Szaporán lépkedett és nem sokára eljutott a Magdolna asszony házához. A kapu nyitva volt, szabadon bemehetett mindenki az udvarra. Csakhogy oda ugyan nem ment be senki az öreg asszonyon kívül. Nem volt neki szüksége se házőrző ebre, se bakterre. Elkerülte mindenki ennek a háznak még a tájékát is. Esztendőnk multak azóta, hogy oda senki be nem tette a lábát. Mikor az olyan borzasztó, olyan veszedelmes hely volt!

Jolánka minden habozás nélkül lépett be. Kissé erősebben dobogott ugyan a szíve, de épen nem arra gondolt, hogy itt talán valami veszedelmes helyen jár, hanem arra, hogy miképen fogja legjobban elmondhatni, amit el akar mondani.

A tornácra sietett és kopogott az ajtón, mely be volt csukva. Csakhamar nyikorgott a kulcs, az ajtó föltárult és Magdolna asszony jelent meg a küszöbön.

Nagyot ámult, mikor a kis leányt megpillantotta. Aztán szeliden kérde:

— Mi a baja, kedves kisasszonykám? Kergette valaki, hogy ide futott?

— Engem? Dehogy kergetett...

— Akkor hát hogy tévedt ide? Talán nem is tudja, hogy itt én lakom?

— Dehogy nem. Éppen azért jöttem.

— Hozzám jött? És nem fél?

— Oh, hát mért félnék? Hiszen én sokszor láttam, hogy még azokat sem bántja, akik magát bántják.

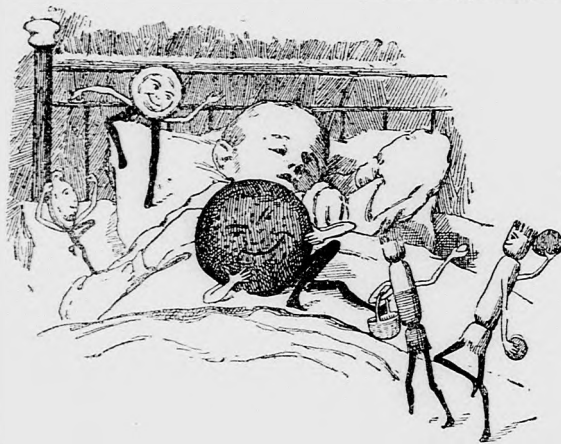
Magdolna asszony sokáig szótlanul nézett vendégére és talán maga sem tudta, hogy könnyesepp lopózott a szemébe. Aztán gyöngéden megsimogatta Jolánkát s remegő hangon mondá:

— Az Ég áldja meg szavaiért, kedves jó gyermek. Ilyen szót nem hallottam már régen, nagyon régen. Pedig ugyan... igaz... soha sem bántottam senkit. De hát ha nem fél, kedves kisasszonykám, akkor hát jöjjön be és mondja meg, mi vezette ide hozzám. (Folyt. köv.)

NEHÉZ VACSORA.

A GOMBÓCZOT szeretem,
Ötöt is megehetem.
A fánkot jobb szeretem,
Vele el sem telhetem.
Ennél még jobb a torta,
De legjobb a csukorka.

*Volt is bőven részem benne,
Most mind itt van a begyembe',
Lehelni alig tudok,
Nyögök, fújok, szuszogok.
Álmos vagyok, nem alhatom,
Gombóc, fánk, csukorka, torta,*

*Mind itt fekszik a gyomrombá,
És a gyomrom feszül nagyon.
Jaj, mily szörnyű látomás!
Gombóc biz' az, semmi más!
A hasamra rágurul,
Meg is gyötör czudarul.*

*És azok a gonosz fánkok
Kezdenek körültem táncot,
S ugrálnak a bonbonok; —
Jaj, aludni nem tudok!
A világ forog velem,
Már el nem viselhetem.*

ott a z
otthon.
prédát
lakába.

Ne
sebb ma
a nevet a
darak k
nyörü t
ságához
pediga
és olyan
sem tud
is rá, h
san röpi
néző em

S n
körben
emelked
pedig ol
benti m
lebeg, r
hanem
emelné

Mi
még mi
latosan
dássá le
messzir
sas-szer
van rá,
radna.
lábuak
választ

A LEVEGŐ KIRÁLYA.

— Természetrajzi csevegés. —

MAGAS szikla ormáról büszkén tekint le a madarak királya, a fejedelmi sas. Zord, hideg szél sivit odafönt, de a sas kemény vitéz, daczol széllal, viharral s csak éppen ott a zord magasban érzi magát igazán otthon. Ha le-lecsap is a völgybe, csak prédát keres, aztán ismét visszatér szirtlakába.

Nem a legnagyobb, nem is a legerősebb madár a sas, mégis ősrégi idők óta azt a nevet adták neki az emberek, hogy a »madarak királya«. Mert büszke tartású, gyönyörű testarányú madár, bátor és nagyságához képest nagyon erős is. Repülése pedig a legszebb valamennyi madaré közt és olyan magasra egyetlen egy szárnyas sem tud fölemelkedni. Azért mondják azt is rá, hogy a »levegő királya.« Oly magasan röpköd, hogy egészen eltűnik az utána néző ember szeme előtt.

S nagyon szép látvány, amint nagy körben kerengve, mindig följebb följebb emelkedik, kiterjesztett szárnyakkal, még pedig olyképen, hogy csak nagy ritkán lebentí meg a szárnyait. Perczekig úgy lebeg, mint ha nem is élő lény volna, hanem valami titkos erő mozgatná és emelné egyre magasabbra.

Mikor a földről már nem látni, ő még mindig nagyon jól lát mindent. Bámulatosan éles látása van s ez is közmondássá lett, úgy hogy az olyan emberre, aki messziről is biztosan lát, azt mondják: sas-szeme van. De a sasnak szüksége is van rá, mert különben sokszor éhen maradna. Azok a mindenféle állatok, négylábúak és szárnyasok, melyekből prédáját választani szokta, jól ismerik a veszedel-

mes ellenséget, s ha közel látják, sietve menekülnek biztos helyre. A sas tehát kénytelen messziről, magasból kilesni, hol juthat zsákmányhoz. És ha megpillantotta, akkor villámgyorsan csap le a magasból egyenesen a prédájára. A szegény nyulacska, fiatal őzike az utolsó pillanatban észreveszi ugyan a veszedelmet, de már akkor rendesen késő, a hatalmas sas belevágta erős karmait áldozata nyakába és fölemeli a levegőbe, viszi magával föl a sziklák közé, ahol kényelmesen lakomázhat. Ilyenkor tűnik ki igazán nagy ereje, mert a saját súlyánál sokkal nehezebb állatot is elbir s könnyedén röpköd vele magasan a légtérben, messzire, a fészkéhez. Még a ravasz, óvatos és eléggé erős róka sincs bátorságban a sas előtt; de az ilyen nagyobb és erősebb állatot a sas csak akkor támadja meg, ha nyulat, bárányt vagy más efféle, inkább kedvére való prédát nem talált. Elragadja zsákmányát még olyan helyről is, a hol pásztor van közel, sőt szembe száll az emberrel is, és ez nem veszélytelen dolog, mert erős szárnyaival, hatalmas csőrével nagy sebeket tud ejteni.

Még veszedelmesebb dologra vállalkozik az, aki a sas fészket akarja felkutatni. Erre nehéz már rátalálni is, mert a sas minden lakott tájtól messzire, a legvadabb sziklák közt rakja fészket, még pedig ott is úgy, hogy senki se férhessen hozzá. Nem a szikla tetejét választja, hanem valamely meredek, magas kőfalnak az oldalát, ahol valami mélyedést, repedést, vagy kiálló szirtpárkányt talál, olyat, hogy a szikla tövétől is, csucsától is messze essék, tehát semmiképen se lehessen hozzá férni. A fészket aztán nem épen nagy gonddal építi, mert biz az semmiképen járja meg királyi palotának a madárlakások közt. Vesszőkből, vastag ágakból tákolja össze s még csak ki sem béleli, mint sok más ügyes madár. A sasnak csak arra való a fészkek, hogy kicsinyei, amíg meg nem tollasodtak, ki ne essenek. De kényeztetésükre nem gondol, kicsi

koruktól szokniok kell hozzá, hogy edzett, kemény vitézek legyenek. De arról nagyon gondoskodtak az öregek, hogy ennivaló bőven legyen a fészekben. Egész élestár van ott a zsákmányul ejtett nyulakból, báránnyokból, s rendszeren az árulja is el a fészket, mert a pásztorok, vadászok észre veszik, hová hordja az öreg sas a prédát.

Sokszor hiába tudják meg, hol a fészek, nem lehet hozzá férni. Akadnak azonban vakmerő vadászok, akik mégis megpróbálják, hogy kiszédjék a fészekből a még pelyhes kicsi sasfiakat. A szikla csucsról kötelen ereszkednek le a fészekhez. De nagy a veszedelem, ha az öreg sasok otthon vannak, vagy éppen akkor hazatérnek. Bősz haraggal, vijjogva rontanak rá a betörőre, akinek ott, a kötelen lebegve, ugyancsak veszedelmes az állapota, mert bajosan tudja magát védelmezni a dühös sas karmai, csőre és borzasztókat ütő szárnyai ellen. Történt is már ilyen vadászkalandoknál sokszor nagy szerencsétlenség.

Éppen mert a sas ilyen erős, elszánt madár, már az ősi időkben is az erő és uralkodás jelképeként fogadták el. A hajdani Rómában, mikor egy-egy császár meghalt és holttestét elégették, a máglya mellett élő sas madarat tartottak s mikor a láng fölgyuladt, a sast szabadon bocsátották. A sas gyorsan és egyenesen emelkedett föl a légből és mihamar eltűnt. Ezzel azt jelképezték, hogy az elhunyt hatalmas császár lelke száll fel az égbe. A hajdani római hadsereg nem zászlókat hordott, hanem ércből öntött sasmadár volt a hadi jelvény s ez alatt győztek le sok népet, hódítottak meg sok országot. Azóta aztán mostanig is sokfelé megmaradt a sas jelképe. Mink is látjuk a mi katonáinknál; csak hogy ennek kettős feje van.

Ennek a kétfejű sas-jelvénynek szintén a régi római időkben van az eredete. A hatalmas nagy római birodalom kiter-

jedt akkor Európa, Ázsia és Afrika egy részére s felosztották nyugati és keleti részekre. Egyik híres császár: nagy Konstantin, ki még mind a két részen uralkodott, kettős fejű sast választott jelvényül, azzal mutatva rá, hogy kettős birodalomnak az ura.

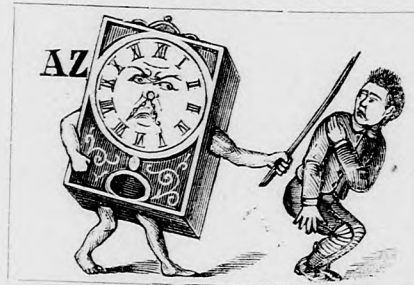
A sas igen hosszú életű madár s a régiek azt a mesét is költötték rá, hogy minden tizedik esztendőben tüzes lángon megy át, aztán a tengerbe merül és megifjodva kél ki. Ez persze csak olyan mese, mint a többi mese, mert a megvénhedt sas ott végzi életét a sziklák közt, a hol évtizedekig uralkodott.

A MEGDORGÁLT CZICZA.

(Képpel a 137. lapon.)

TE VAGY, ugy-e? Te biz a!
 Hol jártál, te rosz czicza?
 Hova bujtál? Kerestelek,
 De sehol sem lelhettelek.
 Nyilván egerészni voltál,
 A padláson csatangoltál;
 Mert ha elfog vadász-vágyad,
 Itt hagyod a kis gazdádát.
 No most a párkányról jöjj le,
 Ide az ölembe ülj le,
 Ujabb tréfákat csinálj,
 Domborolva muzsikálj,
 Erre-arra, icza-ricza,
 Piros szemü kukoricza! . .
 El ne maradj hirem nélkül
 Te csavargó, torkos czicza!

KÉPREJTVÉNY.

M
POMP
 jó
 is gyön
 Lakom
 uri ház
 hogy m
 még eg
 az is ig
 való ma

gondolá
 még jó
 A cson
 Jó
 de fejje
 udvaron
 hogy m
 most bi
 dolga
 ebédje,

Be
 ilyen ur
 volt a
 kellett,
 nagy m
 ben sor
 nem vá
 inkább
 tott az
 nagy éh
 és látta
 maradé
 alamizs
 Illedel

hatalm
 éhezön
 nom ez

Morzo

hiszen

MORCZOS ÉS CZINCZI.

— Állatmese. —

(Képpel a czimlapon.)

POMPÁSAN megebédelt Morczos. Olyan jó koncokat kapott, hogy csak nézni is gyönyörűség volt. Hát még megenni! Lakomázott is uri módon, amint ilyen uri házőrző ebnek illik. Csak azt sajnálta, hogy meg sem bírja mind enni. Maradt még egy-két darab csont, kölöncz. Ámbár az is igaz, hogy ezeken már nem sok rágni való maradt.

— No, most pihenek egy nagyot, gondolá elégedetten. Ez a kisebbik darab még jó husos falat, jó lesz oszonnára. A csonton meg aztán estig is elrágicsálok.

Jóllakottan feküdt be a házikójába, de fejfelé, hogy lássa, mi történik az udvaron. Jó házőrzőnek úgy illik aludni, hogy még olyankor is ébernek higység. De most bizony nem kívánta Morczos, hogy dolga akadjon. Nagyon bőséges volt az ebédje, jó lesz egy kicsit lustálkodni utána.

Bezzeg Czinczi nem dicsekedhetett ilyen uri állapottal. Rendesen a pinczében volt a tanyája, de hát onnan menekülni kellett, mert egy rettentően veszedelmes nagy macskát zártak oda, ez pedig mérgezőben sorra pusztította az egereket. Czinczi nem várta meg, hogy rá kerüljön a sor, inkább világgá bujdosott. Így aztán kijutott az udvarra s ott bujkált a ház tövében nagy éhesen. Eljutott a Morczos lakásához és látta, hogy ez ott hagyja a bőséges ebéd maradékát. Hátha ott kaphatna egy kis alamizsnát? Mindjárt meg is próbálta. Illedelmesen oda állt Morczos elé.

— Nagyon szépen kérem, vitéz és hatalmas ur, könyörüljön egy szegény éhezőn!... engedjen egy kicsit rágicsálnom ezen a maradékon.

— Elpusztulj innen! rivalt rá Morczos.

— Oh, csak egy kevéskét kérek... hiszen ez itt már ugyis csak fölösleg.

— Semmi közöd hozzá! Mondom, pusztulj, mert ha megmozdulok, bekaplak.

Már ezt Czinczi nem várta meg. Elfutott és eltűnt, Morczos pedig mérgesen dörmögött utána:

— No persze... ha fölösleges is... majd azért másnak adom... Abból ugyan semmi sem lesz. Csak merj még egyszer ide jönni, kitekerem a nyakadat.

De Czinczinek volt esze, hogy nem adta oda a nyakát. Morczos egy ideig még várta, de a nagy jóllakottságtól végre is annyira ellustult, hogy elaludt.

Mikor fölébredt, nagyot ásított, aztán eszébe jutott a meghagyott jó falat. De hogy oda pillantott, majd a guta ütötte meg: a csontdarab ott volt, de a jó husos falat eltűnt róla.

— Tolvaj! Zsivány! Rabló! Jaj, ki volt az a semmirevaló? Kerüljön csak elé, tudom, hogy a torkára forr! Bizonyosan az a semmiházi egér lopta el.

— Eltaláltad barátocskám, én vittem el és most kényelmesen eszegetem.

Egészen közletről hallatszott a Czinczi vékony hangja. Nem is volt messze a furfangos kópé: a Morczos házikója mögött lappangott. Alig félarasnyi rés volt ott a fal és a bódé közt, éppen csak hogy egy kis egérke odafért. Morczos mihamar rátalált és dühösen neki rontott, de Czinczi egy csöppet sem félt.

— Soha se erőlködjél, nem ijedek meg, mondá gunyosan. Nem térsz te ide be hozzám, nagyon jó helyen vagyok én itt.

— Jaj te semmirekellő tolvaj! Te gézengúz!

Az egérke csak rágicsálta a jó falatot s aztán így szólt:

— Igazad van, megloptalak, ez nem valami szép dolog, egy csöppet sem tagadom. Ha jószántodból adtál volna alamizsnát fölöslegedből, beértem volna kevéssel; de mert fősvény és durva voltál, jobb lesz, ha nem panaszkodom, mert senki sem fog megsajnálani.

KIS PAJTÁSOK MESSZE FÖLDÖN.

— Egyiptomi leányka. —

IDEGEN országokat ha emlitek, alkalmasint egyik sem hangzik előttetek olyan ismerősnek, mint Egyiptom. Mert, ugy gondolom, igen kevesen vannak köztetek olyanok, akik még nem tanulták a Bibliát és ennek ama szép és érdekes részeit, melyek Egyiptomról szólnak, a hová Józsefet eladták a testvérei, de a hol aztán József rangra és hatalomra jutott a Fáraó mellett, magához hívta testvéreit s ezeknek ivadékaiból lett idők multán sok ezer nyi nép, melyet Mózes vezetett ki nehéz rabságból a Vörös-tengeren át először a pusztába s onnan eljutottak az Igéret földjére.

Régi ismerősünk tehát mindnyájunknak Egyiptom, ámbátor csak kevesen láttuk igazán. Pedig mostanában már nem is olyan nagyon nehéz oda eljutni. Ha a mi szép magyar kikötőnkben, Fiumében, gőzhajóra ülünk, alig pár nap alatt végig röpit az Adriai-tengeren, aztán a Földközi tenger egy részén s kiköt velünk a híres Alexandria városa kikötőjében. (Keressé-

tek meg a térképen.) Ott már Egyiptom földje van a lábunk alatt.

De amint kilépünk a szárazföldre és szétnézünk, ott bizony éppen nem azt találjuk, amit várunk, ha csakis a Bibliát olvastuk és tanultuk. Nagyon nagy idő mult el azóta, hogy azok az események történtek, melyek a Bibliában vannak megírva. Azóta fenekestől fölfordult, megváltozott minden a híres Egyiptomban. A Fáraóknak, melyek réges-régen, több ezer esztendővel ezelőtt uralkodtak, hire sincs, csak nagyszerű romok mutatják a városokat, melyekben hajdan éltek és uralkodtak. És állanak még ma is a hatalmas gúlák, melyeket emeltettek, hogy maguknak benne évezredekre való sírhelyet és emléket teremtsenek. Csakhogy a gúlák belső titkos rejtekeit is már rég kikutatták, kifosztották a későbbi szilaj hódítók, a nép pedig, mely most ott él a gúlák körül, azt sem tudja, voltak-e valaha Fáraók a világon.

Mert egészen másféle nép él most már ott Egyiptom földjén. A régi Fáraók birodalma több ezer évvel ezelőtt összedőlt s támadt a helyén más birodalom, először görög, aztán római, végre pedig mohamedán, mely mostanig is tart.

Az arabok, aztán a törökök, kik a mult századokban a mi szép magyar hazánkat is elárasztották és elpusztították, hatalmuk fénykorában meghódították Egyiptomot is. Elpusztult majdnem minden, ami a híres régi világban ott szép és nagyszerű volt, mert a szilaj, kegyetlen hódító mohamedánok, épen ugy mint nálunk, ott sem irgalmaztak semminek. Aztán megtelepedtek ott ők maguk és sokáig, száz meg száz esztendőkön át, alig tudott a világ valamit a hajdani híres Egyiptomról. Idegen ugyancsak ritkán tette be oda a lábát, mert rosszul járt volna. De nem is igen volt ott mit keresnie. Elvadult, szomorú ország lett a hajdani híres, gazdag és mivel országból. Nem is törődött vele senki.

De k
megint eg
Még pedi
szép kikö
szük, hog
kába értü

találunk,
ugy robo
Igy már
bátran já
szágban,
kis pajtás

De ha most ellátogatunk oda, már megint egészen másféle országot találunk. Még pedig, amint kikötünk Alexandria szép kikötőjében, eleinte nem is hiszszük, hogy a tengeren áteveztünk és Afrikába értünk, hanem inkább olyanformát

gondolunk, hogy hajónk megtévedt és visszahozott Európába, valamelyik mivelt városba. Palotákat, szép utcákat látunk s bennök szorgosan járó-kelő népet, még pedig mindenféle nemzetbelit. A város szélén pedig vasuti pálya-udvart

A MEGDORGÁLT CZICZA. (Lásd a 134. lapou.)

találunk, ott felülünk vasuti kocsiba és úgy robogunk befelé az ország belsejébe. Így már aztán nincsen semmi veszedelem, bátran járhatunk a bibliai nevezetes országban, hogy megismerkedjünk ottani kis pajtásainkkal.

Ha éppen nagyon utána járnánk, találánánk ott akár magyar kis pajtásokat is, kivált így télviz idején. Már tudniillik mikor itt nálunk van téli fagy és hó. Mert ott Egyiptomban nem ismerik a telet, ott éppen akkor jár a legkellemesebb tavaszias

idő, mikor nálunk Tél apó javában csikor-gatja a fogát. És éppen ezért a ki nem sze-reti a hideget, az, persze csak ha módja van benne, elmegy déli vidékre és most már nagyon sokan mennek egészen Egyptomig. Van köztök magyar, német, angol, francia, olasz s az mind tarkabarka ke-verékben jár ott az utcákon.

De ezek nem érdekelnek minket, eze-ket közelebb érhetjük itt a szomszédban. Ha már ott járunk, az igazi egyiptomi pajtásokkal akarunk találkozni.

Ilyet is többfélét találunk, mohamedánt és keresztényt, barnát és feketét. Mert Egyptom népe nem mind mohamedán, van ott keresztény is, csak hogy ez a sze-gényebb nép. És a barna arab, török mel-lett sok már ott a szerecsen is, mert ott már tőzszomszédságban van a forró siva-tag, melyen a fekete-bőrűek élnek.

A városokban a vagyonos mohamedán gyermekek jóformán úgy élnek, mint a minapában a törökökről elbeszéltem. Szokásaik hasonlóak, vallásuk is ugyan-egy, ámbár különben nem igen atyafiak. A fiuk kint vitézkednek a szabadban s a módos családok fia eljönnek Európába is és itt tanulnak a felső iskolákban, hogy aztán mint képzett, művelt emberek tér-jenek haza és hasznosan szolgálhassanak. A szegényebbek persze nem gondolhat-nak effélére, de azért ők is hasznát veszik annak, hogy országuk most már nincs úgy elzárva a világtól. A sok idegennek, aki ott jár, ügyes fiatal fiuk szolgálnak ve-zetőkül. Ott álldogálnak a vendéglők előtt folyuergelt szamarakkal s ha idegent pil-lantanak meg, kínálgatják a csacsijokat. S ha az idegen fölül a csacsira, a fiatal arab hűségesen elbaktat mellette órákig. Pompás lábuk van s nagyon jól tudják, mire kíváncsi az idegen. Naphosszat elve-zetgetik, és a csacsi, meg a ki rajta ül, hamarabb kifárad, mint ezek az izmos ficzkók. Persze aztán jó fizetést is kíván-nak a fáradságokért.

Egészen másképp élnek azok, a kik-nek nem a városban, hanem kint a pusztában van a hajlékuk. Soknak bizony nincs is igazi hajléka, csak egy sátor alatt él. Hótól, fagytól nem kell félnie, hát csak azt nézi, hogy vize legyen s akkor könnyen éli világát. Viz azonban nem sok van ott, csak éppen a híres Nilus folyó fut végig az országon, tehát ennek a mentén laknak legtöbben. Minden évben egyszer kiárad a Nilus és ekkor hosszú csatorná-kon elvezetik a vizet messzire, be a sik földre. A víz pár hétig jól megáztatja a földet, aztán elapad s a nedves talaj-ból gazdagon kel ki a bevetett mag. Itt öreg, fiatal, gyerek csak a föld művelé-sével foglalkozik s mikor betakarították a termést, nincs gondjuk többé a jövő aratásig. Iskolának ott bizony a hírét is alig ismerik, írással olvasással nem törik a fejöket, s jó ha akad egy-egy ősz sza-kálu öreg, aki néha-néha elmagyarazza nekik a koránt, az ő szentírásukat.

Távolabb, ahova már a Nilus vize sem ér, még vadabb módon élnek. A nagy homok sivatagban csak itt-ott fakad viz s a forrás környékén egy kis darabon kizöl-dül a fű, pálmafa nő. (Oasis.) Itt tanyát üt egy-egy csapat vándor arab s ha megunja, odább áll a lovaival, tevéivel, sátraival. Már ezekkel nem mindig kellemes a talál-kozás, mert biz ezek szeretik kifosztani az utasokat, s még örülhet, aki épkézláb menekül tőlük. Képzeltetik, hogy itt bizony a gyerekek sem tanulnak valami sok jót és szépet, hanem kicsi koruktól fogva csak azon török a tejöket: furfang-gal, erőszakkal miképp szerezhessék meg, amire szükségök van.

Ezekből bizony egyhamar nem lesz olyan kedves jó kis népség, mint a »Kis Lap« olvasó serege. Nem is bánom egy csöppet, hogy nem ott kell csinálnom a »Kis Lap-ot.« Mert nekik bizony az nem köllene, s nem is tudnák, mit csinál-janak vele.

hogy
változ
is vol
a fur
kat, a
Mind
eltak

töltöt
tődik
azelő
dolta
Eddi
aran
Már
bizto
nek
lehet

egy
csöln
a p
káv
perc

ütök

risk
felé

mi
a te

AZ ARANY KÉZ.

(Mese a görög hajdan-korból.)

— Irta Szidi néni. —

(Vége.)

MARISKA az asztalhoz ült, de anynyira el volt foglalva fájdalmával a megsárgult rózsák miatt, hogy nem is vette észre, milyen csudás változáson ment át a csészéje. Talán jobb is volt ez így. Mert Mariska szerette nézni a furcsa emberkéket, házakat és virágokat, amelyek a csészéjére voltak ráfestve. Mindezt azonban most a fényes arany eltakarta.

Közben Midás a maga csészéjébe töltött a zamatos kávéból. Magától értetődik, hogy a kávé ibrik, akármilyen volt azelőtt, aranyra vált, mire letette. Elgondolta, milyen fényűzés lesz ez majd most! Eddig egyszerűen élt, most bezzeg tiszta arany csészéből, tányérből eszik-iszik. Már azon aggódott, hova zárja majd el biztosan, mert az ilyen drága arany ibriknek szekrény vagy a konyha már csak nem lehet helye?

Ilyen töprengések közt ajkához emelt egy kanál kávé; de hogy fel akarta szűr-csölni, ámulattal vette észre, hogy abban a pillanatban, mikor ajkát érintette a kávé, legott hig arannyá vált és a másik perczen már darabbá szilárdult.

— Hah! kiáltott fel Midás megütkezve.

— Mi lelt, édes atyám? kérdé Mariska, még mindig könnyes szemmel nézve feléje.

— Semmi, semmi, gyermekem. Semmi bajom, mondá Midás; idd meg csak a tejeckédet.

Most egy szép kis pizstrángot tűzött fel a villájára, a tányérjára tette és kísérlétképen a farkához nyult. Nagyon megijedt, mikor a gyönyörűen sült kis pizstrángból nyomban arany halacska lett; nem olyan, mint a melyet üveg medenczében szoktak tartani a szoba díszére, nem. Igazi érczhal volt az. Mintha csak ügyes aranyműves készítette volna nagy gondal. Apró pikkelyei, orra, farka, gerincze, hasa... mind, mind szinarannyá lett. Még a villán is meglátszott a nyoma. Szóval: egy szépen sült pizstrángnak a legtökéletesebb utánzata — aranyban. Remek munka volt, csakogy, igazat szólva, Midás király ebben a perczen sokkal jobban szeretett volna egy valódi pizstrángot látni a tányérján, mint ezt a művészi utánzatot.

— Még eddig nem igen tudom, gondolá magában Midás, hogyan jutok én ma reggelihez?

Vett egy darabot a meleg süteményből; de alig hogy ketté törte, keserves bántódással azt látta, hogy a habfehér, foszlós kalács a kezében megsárgult és nehéz arannyá lett. Csaknem kétségbe esve nyult egy tojáshoz, mely rögtön hasonló változáson ment át mint a pizstráng és a sütemény. Olyan volt a tojás mint az, melyet a mesebeli liba tojt; csakogy itt Midás király volt a liba, kinek része volt a dologban.

— No ez szép dolog! dörmögé megszentyolodva s visszadült öblös királyi székébe. Csaknem irigykedve nézte Mariskát, aki most jó étvágygyal ivott és evett. — Hm, folytatá magában Midás — ilyen pompás reggeli, és nem ehetem belőle!

— Azt remélte, hogy nagy gyorsasággal elejét veheti ennek a kellemetlenségnek. A tálból kiemelt egy forró burgonyát, gyorsan bekapta a szájába és rögtön el is akarta nyelni. De fürgébb volt ám az Arany Kéz. Tömve volt a szája, de nem izes burgonyával, hanem forró érczel, mely úgy megégette a nyelvét, hogy felordított és elruga maga alól a királyi székét, fájdalmában és ijedtében elkezdett a szobában ugrálni és kapálózni.

— Atyám, édes atyám! kiáltá Mariska, ki nagyon gyöngéd szívű gyermek volt. Mi a bajod? Megégetted a nyelvedet?

— Ah, kedves gyermekem, nyögé Midás, nem tudom én, mi lesz a te szegény atyádból!

Valóban szánalmas is volt a király állapota. Előtte a legpompásabb reggeli, melyből egy falatot sem ehetett. A legszegényebb napszámosnak, aki leül száraz kenyerét megenni, jobb dolga volt, mint Midásnak, kinek finom reggelije kárba veszett azzal, hogy drága aranyá lett.

Mit tegyen? Már a reggelinél is nagyon éhes volt Midás. Kevésbé éhes lesz-é ebédre, és milyen farkas-étvágya lesz majd vacsorára? — mely kétségkívül ép ilyen megehetetlen fogásokból fog állani, mint az, amely itt áll előtte. Meddig bírja ki az ilyen ranyos koplalást?

Ez a gondolat oly aggodalomba ejtette a bölcs királyt, hogy már kétkedni is kezdett: vajjon igazán legkívánatosabb dolog-e a világon a gazdagság, a tenger kincs. De ez csak amolyan futó gondolata volt. Midást annyira elkábitotta a sárga aranyak fénye, hogy még most sem adta

volna oda »Arany Kezét« egy kis reggeliért. De milyen drága reggeli is volna ez! Mintha megannyi millió aranyat fizetett volna egy kis sült pisztrángért, egy tojásért, süteményért s egy csésze kávéért.

— Nagyon, nagyon drága volna, ismételteté magában.

De mégis olyan éhes volt, helyzete olyan megdöbbentő, hogy keservesen sohajtott fel.

Mariska már tovább nem állhatta. Fürkészve nézett édes atyjának arczába. De hiába erőltette gyermek-eszét, csak nem tudta kitalálni, mi lelheti édes apját. Felszökött kis székéből és gyöngéd igyekezettel megvigasztalni kívánván édes atyját, oda futott hozzá és átkarolta térdeit. Midás lehajolt hozzá és megcsókolta. Érezte, hogy kis leányának gyöngéd szeretete ezerszer többet ér, mint mindaz, amit az Arany Kéznel nyert.

— Drága, kedves Mariskám! mondá. De Mariska nem felelt.

— Jaj!.. mit tett?... Mily végzetes volt az idegennek ajándoka. Abban a perczen, midőn Midásnak az ajka megérintette leányának homlokát, Mariska megváltozott. Kedves rózsás kis arcza sárgás színt váltott és ragyogó sárga könnycseppek merevedtek meg orczáin; lenge gyöngéd kis alakja merev, szilárd lett atyjának ölelő karjai közt. Mily rémitő balsors! Telhetetlenségének áldozata, az ő kis Mariskája, nem volt többé élő kis leány, csak néma arany szobrocska.

Ott állott azzal a szende, szerető, részvevő kifejezéssel megmerevült kis kerek arczán. Milyen szép volt az a kicsi szobor! Mariskának minden vonása meg-

volt benne, még a kis gödröcske is megmaradt abban az aranyos gömbölyded állában.

De minél tökéletesebb volt a hasonlatosság, annál nagyobb volt atyjának a kétségbe esése, mikor a kis aranyos alakot szemlélte, kedves leányának egyetlen maradékát. Midás szerette volt mondogatni, hogy az ő kis leánya megér annyit aranyban, amennyit nyom a latban... és ime most szórul-szóra igaz lett a mondása!

Csak most, mikor már késő volt — most érezte igazán, mennyivel többet ér egy melegen érző gyöngéd, szerető szív a föld minden kincseinél!

Nagyon szomorúságos volt nézni Midás királyt, mikor beteljesült vágyának tetőpontján panaszosan tördelte kezeit és kesergett. Nem bírta el a Mariskája látását és mégsem tudta levenni róla szemét. Mikor oda nem nézett, el sem is akarta hinni, hogy az ő Mariskája nincs

AZ UJ TESTVÉRKE. (Lásd a 144. lapon.)

többé; de aztán, hogy feléje tekintett, ott állott előtte a drága kis alak, sárga köncseppel sárga arczán és oly bánatos szende tekintettel a szemében, hogy ez magában is elég lett volna meglágyítani a szilárd aranyat és visszahozni belé az életet. De hát ez nem lágyult meg, és Midás csak a kezeit tördelhette. Szüntelenül azt kívánta, bár volna a legszegényebb ember a nagy világon, ha minden vagyonának áldozatával visszahozza az életet gyermeke arczába.

Ebben a szomorú pillanatban meglátott az ajtóban egy idegent. Midás szó nélkül hajtotta le fejét. Fölsimerte benne azt, aki előtte való nap a kincstárban megajándékozta őt a végzetes Arany Kézszel. Az idegennek arczán még ott ült a mosoly és aranyos fénnel látszott betölteni a szobát, Mariska kis szobrát és mindent, amit Midás Arany Keze megváltottatott.

— No, Midás barátom, szólalt meg az idegen, hogyan szolgál az Arany Kéz?

Midás szomoruan rázta fejét.

— Nagyon boldogtalan vagyok, mondá.

— Boldogtalan vagy? Valóban? ismétlé az idegen. És miként lehetséges ez? Nem teljesítettem be hűségesen azt, amit ígértem? Nincs-é meg mindened, amit szived megkívánt?

— Az arany nem minden, felelé Midás; én pedig elvesztettem mindent, amit valóban szerettem.

— Ah! Ugy hát fölfedeztél valamit tegnap óta, Midás király? kérdezé az idegen. Lássuk hát! Mit gondolsz, mi ér többet: az Arany Kéz, vagy egy pohár tiszta friss víz?

— Ó áldott friss víz! kiáltott fel Midás. Sohasem üdíti többé kiszáradt torkomat.

— Mi ér többet, folytatá az idegen: az Arany Kéz, vagy egy darab kenyér?

— Egy darab kenyér, sóhajtott Midás, felér a világ minden aranyával.

— És mi ér többet, faggatá az ismeretlen a boldogtalan királyt: az Arany Kéz, vagy a te kis Mariskád élve, gyöngédnek, szeretőnek, mint a milyen volt egy órával ezelőtt?

— Oh, én drága gyermekem! kesergett Midás lesujtva. Nem adtam volna oda azt a kis gödröskét az állában még olyan Arany Kézért sem, mellyel aranyá változtathatnám kerek ezt a földet.

— Bölcebb lettél, mint voltál Midás! szólt ünnepiesen az idegen, a királyra rátűzve tekintetét. Látom, a szived még nem keményedett ércczé. Máskülönben a helyzeted valóban kétségbe ejtő volna. De ugy látszik, még képes vagy megérteni,

hogy a legközönségesebb dolgoknak, melyeket minden ember elérhet, több a becsük, mint a gazdagságnak, amelyért annyi halandó ember küzd és sovárogo. Mondd meg most őszintén: meg kívánsz-e szabadulni az Arany Kéztől?

— Gyülölöm, utálok! felelt Midás, akinek e perczen egy kicsi légy ült az orrára, de ez is azonnal a földre hullott, ez is holt aranyá változott. Midás megborzadt.

— Menj, mondá az idegen; fürödjél meg a folyóban, mely a kerted végében van. Meríts ugyan-abból a vízből egy korsóval és öntsd akármire, amit aranyból az előbbeni anyagjává akarsz vissza változtatni. Hogy ha ezt komolyan, igaz szívvél, hűségesen megteszed, talán ezzel helyre hozod a bajt, melyet kapzsisággal magadnak okoztál.

Midás mélyen meghajlott, és mikorra ismét fölegyenesedett, a fényes jelenség eltűnt.

A király nem vesztegette az időt, rögtön felkapott egy agyag-korsót; de sajna! — nem volt többé agyag, amikor megérintette, és elsietett vele a folyóhoz.

Mikor neki rohanva, a bokrok közt tört magának utat, valósággal tündéregébe illő látvány volt, mint sárgult meg utána fényes aranyá a lombozat, mintha ott is egyszerre csak beállított volna az ősz.

Alig ért a folyóhoz, nyakra-főre belevetette magát a vízbe. Még addig sem várt, hogy lehúzza a cipőit.

— »Puh, uf, uff! — így fűtt Midás, mikor fejével ismét fölmerült a víz színén. No, ez valóban üdítő egy fürdő! Azt hiszem, tökéletesen lemostam magamról az

Arany Kezet. Most töltsük meg ezt a korsót.

Mikor a vízbe merítette, megörült a szive, látván, hogy a korsó az aranyos állapotból ismét becsületes jó agyag-korsóvá lett. Magában is érzett változást. Valami nehéz, hideg, kemény suly esett ki a szívéből. Nyilván az ő szive is fokozatosan keményedett érczé e két nap óta; de most ismét emberi szívvé lágyult. A parton meglátott egy kis ibolyát; megérintette, és boldog volt, mikor a kedves kis virág megtartotta hamvas sötétkék színét. Így tehát valóban megszabadult az Arany Kéz átkától!

Midás király vissza sietett a palotájába, hol a cselédség nem tudta mire magyarázni, hogy felséges ura sajátkezüleg s annyi vigyázattal emel egy agyag-korsóban vizet. De ez a víz, mely jóvá tehet minden bajt, melyet mohósága okozott, drágább volt Midás előtt, mint egy egész oceánná olvasztott arany. Az első, amit tett, az volt, hogy marokkal öntötte a vizet Mariskának a kis arany szobrára. Alig érintette a viz, boldogság volt látni, hogy szökött ki rögtön az élet rózsás színe a kedves kis leányka arczába, és hogy tüszkölt, hogy bámult, mikor csurom vizesen látta meg magát és előtte atyját, ki folyton még több vizet öntött reája.

— Ne locsolj többet, édes atyám! kiáltá. Nézd, hogy leöntötted tiszta ruhácskámat, pedig csak ma reggel vettem magamra. Mert Mariska nem is tudta, hogy ő arany szobrocska volt, és nem is emlékezett már arra, mi történt vele az után, hogy kiterjesztett karokkal futott megvigasztalni szegény királyi atyját.

Midás pedig nem tartotta szükségesnek elmondani gyermekének, hogy érett ember léteire milyen mohón kapott az aranyon. Beérte vele, hogy megmutatta, mennyivel okosabb lett most; — és e végből kivezette Mariskát a kertbe és a megmaradt vízzel meglocsolta a rózsabokrokat, aminek az lett örvendetes következése, hogy valamennyi rózsza visszanyerte gyönyörű szép színét, pompás illatát. Csak kettő maradt meg, ami mindig eszébe jutattá Midás királynak az »Arany Kéz«-t: egy az volt, hogy a folyó körül a fővény olyan csillogóvá vált, mint az arany; a másik, hogy Mariskának a haján megmaradt az aranyos fény, ami pedig nem volt rajta, mielőtt atyja csókjától arany szoborrá változott. Ettől pedig sokkal szebb lett, mint azelőtt.

Mikor Midás már nagyon öreg volt és Mariskának a gyermekeit ringatta térdlein: szerette nekik elmondani az »Arany Kéz« csudás történetét s fényes göndör hajukat simogatva, azt mondá, hogy az ő hajuknak is azért van ilyen aranyos fénye, mert az édes anyjuktól ragyog rájuk és így maradt örökbe.

— Igazat beszélek, kedves kis apróságaim — így fejezé be ilyenkor Midás király az elbeszélést; — attól a naptól fogva meggyülöltem az aranyat s csak ezt szeretem.

Ezzel szeliden ölelte szívéhez az aranyos szőke apró fejecskéket.

AZ UJ TESTVÉRKE.

(Képpel a 141. lapon.)

— *VARIU néni, adjon Isten jó napot!
Hol szerezte a struczollas kalapot?*

»*Áfrikából Gólya hugom küldötte,
Az utolsó garasát ráköltötte*«

— *Hová indul ilyen meleg gunyába?
Kendő alatt mért zsuorog a szárnya?*

»*Hát bizony a nagy hidegben szárnyam rest,
Fent a légben nem repülök örömet.*«

— *Ezért van hát sár s homok a bocskorán;
Ugyan mondja, hová indul ily korán?*

»*Laczikáké házához igyekszem én,
Gólya hugom dolgát ottan végzem én.*«

— *A gólyának ott mi dolga is lehet,
Hogy sietve arra jélé megy kegyed?*

»*Gólya hugom rám bízott egy kis babát;
Arra kért, hogy még az este adjam át.*«

— *Óh mi kedves!... Hisz a Laczi én vagyok!
Talán még ma kis öcsikét is kapok!?*

»*Biz azt fiam! Kosaramban itt hozom,
De az uton csak meg nem mutathatom.*«

— *Szép a baba? Piros arczu a gyerek?
Rohanok!... a hirmondója én legyek!*

*Laczi rohan, ott is hagyja a varjút,
Ez meg gyorsan lerugja a bő sarut,*

*Leveti a nagy kendőjét, kalapját,
A levegőt szárnyával hasgatja át,*

*S hogy házat ér, berebben a pitvarba,
A kulcsával a kis ajtót kinyitja,*

*Kosarából a fucskát kiveszi,
Édes mama lány karjába leteszi;*

*S mire Laczi lelkendezve ér haza —
A bölcsőben mosolyog már a baba.*

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötetének 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Miklós Olga, Abt Eleonora, Lácza Margit és Zoltán, Koritschner Margit, Máriássy Tivadar, Ivántsý Béla, Rosenberg

Zsiga, Berger Irén, Lowieser Berta és Leonka, Stern Ilona, Irma és Sándor, Feischl Irma és Jenő, Keleti Irén, Brüll Berta, Pick Margit, Deutsch Jenny és Emil, Sternberg Ottó, Tallián Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kovács Feri. Mocsnyi »hires magyar költő« neve ismeretlen előttem. Nyilván mások előtt is. — **Beck Ilonka.** Ha a magad munkája volna, örömet közölném. — **Fajsz Jolán és Károly, Ninger Aranka.** Ez a név csak a minap szerepelt a »Kis Lap« egyik rejtvényében. — **Schossberger L. Giduska.** Oroszlán vagy tigris-é az erősebb? Legénye válogatja. Egyszer az egyik gyűri le a másikat, másszor meg a másik az egyiket. — **Békessy Ilus és Grimm Malvine.** A feladvány sem nem szabatos, mert kevesebb a koczka mint a betű, sem utmutató szöveg nem kíséri, és különben is ugy körül van az irkálva, hogy bajos eligazodni rajta. Ebből a bozótbul csak részvételkedves virága nyílik felém, melynek illata jól esik szívemnek. Köszönöm, már felgyógyultam. — **Háas Berta** (a szombat-helyi polg. leány-iskola IV. oszt. növendékeinek nevében.) Meg fog jelenni. — **Wurm Hugó.** Szeretettel fogadlak téged is számos kis hiveim seregébe. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Ullmann Károly, mint a lipóttéri elemi iskola IV. osztályának tanulói közt a szegény éhező és fázó iskolás gyermekek fölsegelésére alakult egyesület adakozását: 5 frt. (Egyes adakozók: Ullmann Lajosné 1 frt 15 kr., P. H. 20 kr., Ullmann Károly 23 kr., N. N. I. 14 kr., N. N. II. 70 kr., dr. Pollák Rezsóné 20 kr., Kubics Jakab 5 kr., Beck Frigyes 3 kr., X. Y. Z. 10 kr., Kremsir János 10 kr., S. K. 20 kr., Hesz Leo 10 kr., Ullmann Lajos 50 kr., Lang Károly Ottó 20 kr., Ormai Mórné 25 kr., dr. L. S. 30 kr., Ullmann Adolf 25 kr., dr. Pollák Rezső 20 kr., Fleischmann Giza 10 kr.) Budai Goldberger Mariska és Jánoska 2 frt, Finitzer Gizella 50 kr., Schossberger L. Giduska 1 frt. Levélbélyegben 50 kr. (Az adakozónak levele véletlenül oda égvén, kérem a névnek újból való beküldését. F. b.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.